

Sliskigt sentimental – än sen?

(I bakvattnet av Riksträffen på Tånga '07)

Folk (i alla fall utanför Vulcan Riders Sweden) som läser det här, måste tycka att jag är en konstig biker. Sliskigt sentimental kanske? Jag kanske är konstig och sentimental? Fast det skiter jag isåfall!

Idag för en vecka sedan hjälpte jag och övriga i "Transport och Allfix" -gruppen till med att dirigera och parkera hundratals Vulcans på Kungsgatan i Vårgårda. Ni som körde kortegen missade något. Ni skulle ha hört mullret när ni närmade er! Ni skulle ha sett hur ni kom inpruttandes i snygg formation med Lasse i spetsen på Bertha, säsongsnöklädd i massor av svart läder, Bertha alltså. Det var så man fick både stäpås och en klump i halsen!

Det var förresten bara en av många sköna saker som hände den helgen. Skitvädret till trots. Jag återkommer ofta till ett ord i de här sammanhangen – det kanske du har märkt om du läst andra saker jag skrivit i Tanken. Det är ordet "magiskt". Med det menar jag egentligen precis samma sak, som man kunde känna inför julafton när man var liten. Den känslan förlorar vi nog lite till mans när vi växer upp och själv trodde jag att den var borta för alltid. Fast det var ju före återfallet med hojen och Vulcan Riders, förstås.

Innan Vulcan Riders visste jag till exempel ingenting om att den vackra staden Helsingborg – och stora delar av övriga Skåne med för den delen, var befolkade av galningar som jag skulle komma att älska. Jag hade ingen aning om att det kunde vara så jävla kul att sitta i snålblåsten i ett partytält mellan två baracker och bara garva med en pilsner i näven, iklädd en tröja med Rustans vackra motiv. (Må vara att jag är gynnad eftersom jag förstår språket – ni andra kanske bara uppfattade oartikulerade läten, som kan ha fått er att dra felaktiga slutsatser om nivån på konversationen ☺)

Vem hade kunnat veta, att universums medelpunkt sommaren 2007, var på verandan utanför receptionen och att om man väl satte sig tillrätta där med sin burk, drogs man in i den ena konversationen efter den andra och att man dessutom fick tillfälle att träffa folk som var helt nya bekansheter och pokulera vänligt om ditt och datt, medan timmarna gick. Där fick man sig också lite till livs också, vad gäller klubbhistoria och annat från ärrade klubbveteraner med låga medlemsnummer. Må vara att VRS bara är åtta år, men för en snubbe som jag som bara varit med i två av dem, är det faktiskt kul att veta lite om tiden före.

Föga anade jag heller, att min oro för presidentskiftet och Lasses avgång (jag är ju en medelålders man och hatar per definition förändringar) så fullständigt skulle stillas av en ny och mycket trivsamt bekantskap i vår nye president Leif "Skipper". Tack snälla valberedningen för honom. Ni har gjort ett klockrent jobb!

Vad jag **naturligtvis** visste fullt ut, var att jag skulle bli fullständigt knäckt och börja hyperventilera av Roffes VN 2000 Classic Tourer Extra Custom deLuxe – och en hel del andra snygga byggen med, för den delen; Jensas grönskimrande ekipage och Hasses fräcka Nessie-lack, för att inte tala om Kajs rättvisa seger, årets Etna hoj! Fytti f.. vad jag har mycket att lära! Jag, som varit lite mallig för att jag

har skruvat på en massa Kuryakyn-krafs, utan att förstöra något. Jaja, det blir till att bita i det sura livslånga lärandet igen...

Kräks ni? Jag sa ju att det skulle bli sentimentalt!

De senaste dagarna sedan hemkomsten har jag befunnit mig i ett tillstånd som närmast skulle kunna rubriceras som bedövning och separationsångest. Min egen region är antingen bortrest eller regnar bort för tillfället. Under en

endaste kort period har det varit så pass med uppehåll att jag kunde tvätta av Grünilla lite vårgårdalera, annars har det mest varit inomhus som gäller.

Fast till och med då hjälper VRS till – åtminstone när det är semester. Dagarna har gått åt till att mekka med webbsajten, munhuggas på forumet, bevilja utlagda bilder i galleriet och att klippa video.

Video är en alldeles underbar uppfinning. Lätt och behändigt att filma – underbart krångligt, tidsödande och svårt att redigera och få presentabelt.

Jag hade med mig två timmar hem från Tånga, som Monika och jag filmat. Jag har gett mig katten på att det skall gå att få samman åtminstone en hygglig halvtimme med minnen, röster och situationer. Sådär långt har jag i alla fall kunnat konstatera att åkbilderna blev bra – heja Monika för dem. Hon avstod att köra själv och åkte bakpå Grünilla och filmade istället – och kortegens intåg i Vårgårda är med.

Mycket är tyvärr kass och en del "beyond repair". Blåsiget väder sabbar ljudet, taskigt ljus som inte exponeringsautomatiken klarat riktigt och en inte alldeles nykter inspelningspersonal som missat att kompensera för det. Undrar förresten hur man skall göra för att få ett Wild Wild West stuk på det hela? Jensa i Helsingborg filmade också förresten. Vi får nog ta och byta filer med varandra, tror jag.

Våra kära RA i Småland och Östergötland ringde tidigt imorse på strålände humör och ville lura ut mig på något vansinne. Jag fattade inte riktigt vad - men det blir säkert långt, koncentrerat och strapatsrikt. De yrade något om medeltidsdagar, Ystad, Borås klockan 07.00, Tyskland, Danmark och Mjöd. Låter spännande! Skall jag nog hänga med på, tror jag. Sover de aldrig?

I övermorgon pruttar jag nog ner till Näås slott om det inte regnar. Alltid träffar man väl på någon från VRS Göteborg eller Borås där, som kan hjälpa med krisbearbetningen och postträff-syndromet.

Stora strecket i räkningen i år blir att jag får skippa MC-Dagarna på Gränsö. Skälet är i och för sig trevligt, en hojsemester genom Polen ner till Prag med goda vänner, men visst hade det varit kul med Gränsö också, för sedan klingar ju säsongen av mot kortare helgutflykter, skolan börjar igen och alltför snart är det över för i år och man går in i novemberkoman. Jag tror jag måste föreslå mina RA/DA att öka på antalet vinteraktiviteter. Risken är väl att man måste hitta på någon aktivitet själv då?!

"Nästa år", tänker jag. Nästa år, skall jag åka på allt! Suga på varenda sekund! Planera sommaren efter aktivitetskalendern. Om man lever och har hälsan vill säga. Ingenting är ju självklart. Men vi hoppas på det! Och om pragresan finns det säkert anledning att återkomma här i Tanken. Och nu verkar den senaste veckans ösregn ge sig. När jag tittar ut genom fönstret ser jag stråk av torr asfalt bakom garagelängor och buskar. Det kanske finns hopp om återhämtning, trots allt.

Ha det bra sålänge och kör lugnt!
Webb-Stefan #3871